

Syndikalismen i Skåne

Gustav Sjöström

1923

Skulle man tro på alla de svarta olyckskorparnes skrik över den syndikalistiska rörelsens i allmänhet men den skånska delen av denna rörelse i synnerhet, så skulle vid det här laget inte ens några märken av densamma finnas kvar. När man erinrar sig dessa sanningsvittnens utsago som heter tidningen "Arbetet" och Skånska Socialdemokraten, hurusom de vid skilda tillfällen roat sin läsekrets med att tala om de "våldiga mothugg" syndikalismen fått där och där, "finskon" här och här, "nederlagen" då och då, huru arbetarna blivit "trötta på de syndikalistiska äventyren", hur de trappa av från rörelsen och hur man "strömmar till de gamla fackföreningarna", ja då skulle icke på långa vägar rörelsens fysiska beståndsdelar räckt till.

Det skulle förhålla sig med dessa oerhörda nederlag och denna kolossala syndikalistiska manspillan som med de - i världskrigets början av tyskarna utbasunerade franska nederlagen och framför allt det att antalet fångar tyskarna då ständigt skröto med vilka ofta gingo upp till det dubbla av hela den armékår eller truppformation på fransk sida de hade att slåss med.

Det skulle därför inte vara förunderligt om de trogna läsarna av dessa sanningsvittnen började tvivla på de syndikalistiska nederlagens mångfald. Och de ha icke minst anledning till detta tvivel därigenom att trots man så ofta avfärdar den syndikalistiska rörelsen med sina obetalbara glosor, man lika ofta haft anledning att ånyo taga befattning med densamma och avrätta den åter.

Att detta tvivel också har sin ävenledes reela grund bottnar ju i det faktum att ingen har kunnat undgå lägga märke till att den syndikalistiska rörelsen i dag är starkare än någonsin i Skåne.

Följande enkla siffror från olika tidsperioder tala sitt tydliga språk:

Antal L. S.

- 1910: 2, 1915: 3, 1922: 11.

Antal medlemmar

- 1910: 107, 1915: 160, 1922: 700.

Vi skulle vara de sista som ens skulle tänka på att förhäva oss över dessa siffror, än mindre göra det. Ty med tanke på den ideella förvittring den skånska arbetarrörelsen genomgått, att i dag återstår endast i fråga om den socialistisk-ideella sidan av saken endast en komprometterad och murken socialdemokrati, den ungsocialistiska kraftkällan till en andlig föryngring av rörelsen har trängts tillbaka, den av denna ideella förvittring följande andliga trögheten att följa med tiden; lyssna till dess vingslag och budskap, det oerhörda övertag den gamla skrårörelsen under dessa förhållanden fått över arbetaresinnena, allt detta gör att vi syndikalister ha ett oerhört motstånd att övervinna. I resultatet av vårt arbete kan inte utläsas ens en skynt av en stagnation och ännu mindre en reaktionär tillbakagång. Tendensriktningen är i framåtskridandets tecken och vi få t. v. vara nöjda härmed. Det endast giver belägg på, att blott vi vill, vill med hela vårt hjärta och själ, vill med alla våra tankar och handlingar så skall det gå och vi kunna kosta på oss ett friskt livsförlängande skrott åt olyckskorporna med de fina titlarna, med de ordentligt avlönade förtroendeplatserna och de lägsta typerna.

Men vi böra vara beredda på motstånd. Och icke enbart det utan motståndet i alla former, så att hända vad som hända vill, vi icke bli överraskade. Och därvidlag ha vi ju redan lärt åtskilligt.

Konflikterna i Åstorp, Landskrona och Malmö, äro ju de mäst ovederläggliga bevis för att den reformistiska skrårörelsen, för att bibehålla sitt suveräna inflytande över arbetarna, icke komma att betrakta något medel så lågt och så simpelt att de inte skola kunna använda dem i deras heliga utrotningskrig mot syndikalisterna.

I Åstorp, där det icke finnes reformister inom den branschkonflikt råder, nödgas reformisterna, som av en artikel på annat ställe i denna tidning framgår, tillgripa den förtvivlans utvägen för att försvara ett organiserat brytande av en av våra L. S. etablerad strid, att de (den gamla org.) någon gång i tiden träffat en uppgörelse inom byggnadsämnesindustrien, vilken de brännvinsadvokatoriskt nog vill göra gällande automatiskt skulle gälla även i Åstorp. Vi ha ingen anledning att falla till föga för några som helst diktatorsfasoner, och ännu mindre kan det bli tal därom, när man så erbarmligt klumpigt söker dölja sina verkliga intressen - att med

arbetsgivarnas medverkan kasta våra medlemmar ur arbetsplatserna för att därigenom trasa sönder våra organisationer. Om det så funnits tusen slavkontrakt upprättade mellan andra intressenter härav, så länge icke den organisation till vilken samtliga arbetare på en arbetsplats äro anslutna träffat någon uppgörelse med den motpart till arbetsköpare de ha att göra, så kan inte en tredje part, Gule Josef, Elov Johansson eller någon av de andra fina herrarna blanda sig i detta, bryta striden, utan att de bli betraktade som förrädare.

Malmö-konflikten är av enahanda kynne. På den arbetsplats som blockerats av en främmande organisation har denna inte en enda medlem utan består arbetsstyrkan uteslutande av syndikalister. Men medan man i Åstorp bryter en blockad på en möjlig historia om ett en gång upprättat avtal etablerar man här en blockad - för ett tvetydigt intresse att få avslutat en avtalsuppgörelse, som minst av allt våra medlemmar hade med att göra.

Den klumpighet, den brist på genomtänkthet, som dessa reformisternas uppträdande bära vittne om, präglar även Landskronahistorien och sammanhänger logiskt med det smutsiga syftet.

Vad konflikten på den senare platsen angår, så består den i en blockad av en arbetsplats (bageri) därför att den arbetare arbetsgivaren tagit in tillhör L. S. och icke Livsmedelsarbetareförbundet. Men då går man så draligt tillväga i sin blockadiver, att man formulerar blockadens tillkomst bero på den omständigheten, att arbetsgivaren sysselsatte - oorganiserad arbetskraft!!! Först sedan ett offentligt opinionsmöte av platsens arbetare givit den blockerande avdelningen en åthutning härför genom att detsamma i ett uttalande beslutade anse vår medlem som organiserad, har man funnit för gott att omformulera motiveringen dithän att blockaden tillkommit därför att arbetsgivaren icke (med utkastande av vår medlem i hans ställe) intagit medlem tillhörande livsmedelsarbetarnas industriella skräförbund. Härmed är ju också den vackra masken avkastad, och nu framträder åtminstone maktsträvandet i all sin ynkliga elegans oförfalskat.

Av detta framgår, att det ingalunda är under ljusa förhållanden den syndikalistiska rörelsen arbetar i Skåne. Att vi till trots det småsinne och den tarvlighet som bär upp den större delen av den reformistiska rörelsens ställningstagande till oss icke äro slagna, att vår rörelse visserligen blott smått går framåt, men ändå framåt, det ha vi att tacka det kärnvirke, som bär upp rörelsen på olika platser, ett mänskligt virke som under det dagliga bekämpandet av den tarvlighet varmed reformismen älskar slåss för sina idéer, ändock håller sina själar rena från denna smuts och låter den idealitet som ungsocialismen och anarkismen en gång givit dessa krafter alltjämt bära dem uppe och stålsätta dem för vidare kamp. Reformismens fackliga maktfilosofi skall gå samma öde till mötes som den tyska maktfilosofien gjort i kriget, därom drager deras huvud-i-väggen-politik mot syndikalismen den bästa försorg.

Det Anarkistiska Biblioteket

Gustav Sjöström
Syndikalismen i Skåne
1923

Skåne-Syndikalisten 1923

www.anarkistiskabiblioteket.se